

איימי לואל

שירים

מאנגלית: אורית נוימאיר פוטשניק

השבשבת פונה דרומה

הסֵטִי הַצֵּדָה אֶת עֲלִיהָ,
אֶחָד אֶחָד:
הָעֵלִים הַחִיצוֹנִיִּים, הָרְחָבִים;
הָעֵלִים הַקְּטָנִים,
הַנְּעִימִים לְמַגֵּעַ, סְגִלֵי הָעוֹרָקִים;
הָעֵלִים הַפְּנִימִיִּים, עוֹטֵי זָגוּג שְׁקוּף.
אֶחָד אֶחָד
פָּרַעְתִּי אֶת עֲלִיהָ,
עַד שֶׁהִזְדַּקְפָּתָּ כְּפָרַח לְבָן
מִתְנוּעֵעַ קִלּוֹת בְּרוּחַ הָעָרֶב.

Pictures of the Floating World, 1919

פָּרַח לְבָן,
פָּרַח שְׁעוֹה, פָּרַח שֶׁל יֶרֶקוֹן, בְּרִיקַת חִלְקָה;
פָּרַח עוֹטָה כְּפוֹר,
בִּיצַל הָאֲרָגְמָן.
הֵיכֵן גָּדַל פָּרַח כְּזֶה בְּכָל הָעֵן?
הַכּוֹכָבִים מִתְגוֹדְדִים בְּעֲלֵי הַלִּילָה
לְהִבִּיט בָּהּ.
הַלְבָּנָה מְאִירָה אוֹתָהּ בְּאוֹר כְּסוּף.

האמנית

מדוע את מתבצרת בזהב ובסגל?
מתעמקמת תחת קפולי המשי?
אינך רואה שמעשי רקמה אוכל לקנות בכל חנות בדים?
ושאני חנוקה מהדמדומים של צבעיהם?
את תהיי חורת להדהים,
כל כך שקטה;
אך קמוריה יזנקו מעלה,
כמו סילון מים צלולים.
רטט מים נתזים יעבר בך.
רצוא ושוב יחלף בך רעד מהסס.
וגם אני ארעד
בהביתי.

הבדים מסנוורים בצבעיהם
ובכל זאת אוכל לשאת את יפיה – חשוף.

Pictures of the Floating World, 1919

המכתב

מְלִים קְטָנוֹת, צְפוּפוֹת, מְשֻׁבָּטוֹת עַל הַנִּיר,
נִגְרָרוֹת כְּרָגְלֵי זְבוּבִים.
מֶה נִתֵּן לוֹמַר עַל הַתְּלַקְחוֹת הַיָּרֵחַ
בְּעֵלֵי הָאֱלוֹנִים?
אוּ עַל חֲלוּנֵי הָעִירִים וְהַרְצָפָה הַחֲשׂוּפָה
הַמְרֻסָּסֶת בְּאוֹר הַלְּבָנָה?
בְּשִׁגְעוֹנוֹתֶיהָ הַקְּטָנִים, בְּפִתּוּלֶיהָ, אֵין שׁוֹם דָּבָר
מִהַפְּרִיחָה הַקּוֹצְנִית,
וְהַנִּיר הַזֶּה מְשָׁמִים וְקָר, חֶלֶק בְּחֶנּוּ הַבִּתּוּלִי
תַּחַת יָדִי.

אֲנִי עֵיפָה, אֶהוּבָתִי, מְלֻשְׁרֵט אֶת לְבִי כְּנִגָּד
הַתְּשׁוּקָה אֵלֶיהָ,
אוּ מְלֻסָּחֵט אוֹתוֹ לְטָפוֹת דִּיו קְטָנוֹת
וּלְשִׁגָּר בְּדָאָר
וְלִרְתֵּחַ כָּאֵן לְבָד, תַּחַת הָאֵשׁ
שֶׁל הַלְּבָנָה הַגְּדוֹלָה.

שוויון הסתיו

מדוע אינך ישנה אהובתי?

כל כך קר עד שהכוכבים נשלפים מהשמים
בטפרי זהב המסרבים לשוב אל חביונם.
האח רוחש בנעם
ואני יושבת כאן, קשובה, מצפה לשמוע את
נשימותיה הסדירות מהחדר מעלי.

מה מעיב על שנתך, אהובתי?
האם זה אותו סיוט שבגללו אני קשובה ומתוחה
ואינני יכולה לקרוא?

Pictures of the Floating World, 1919

היעדרות

כּוֹסֵי רִיקָה הַלֵּילָה,
שְׁפִתֶיהָ יְבֻשּׁוֹת, קְרוֹת,
צוֹנְנוֹת בְּגִלְל הָרוּחַ הַחוֹדֵר מִתְחַלּוֹן.
רִיקָה וַחֲלוּלָה הִיא נוֹצֶצֶת בְּלִבָּהּ לְאוֹר הַיָּרֵחַ.
הַחֹדֵר מִלֵּא בְּנִיחוּחַ הַמוֹנֵר
שֶׁל פְּרָחֵי הַיִּסְטֶרְיָה.
הֵם נָעִים עַל קֶרְנֵי הַיָּרֵחַ
וְנוֹקְשִׁים כְּנֶגֶד הַקִּיר.
אֵךְ הַכּוֹס בְּלִבִּי דוֹמָמֶת
וְקֶרֶה וְרִיקָה.

כְּשֶׁאֵת בָּאָה, הִיא עוֹלָה עַל גְּדוֹתֶיהָ,
אֲדָמָה וְנִרְעָדֶת, שׁוֹפֶעֶת מַדָּם,
דָּם הַלֵּב לְהִירוֹת צְמָאוֹנִי;
לְמִלֵּא אֵת שְׁפִתֶיהָ בְּאַהֲבָה
וּבִטְעָם הַמְתוּק, הַמֵּר שֶׁל הַנֶּפֶשׁ.

Sword Blades and Poppy seed, 1914